

Szegedi Ítéltábla
Bf.IV.446/2018/14.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2018. október 30. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer birtoklásának büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2018. május 3. napján kihirdetett **2.B.345/2017/26.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A 2018. május 3. napja óta ismételten előzetes fogvatartásban lévő vádlott neve vádlott terhére megállapított bűncselekményt a Btk. 178. § (1) bekezdés 1. fordulat és (2) bekezdés b) pontja szerint **minősíti**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 6 (hat) év 6 (hat) hónapra **enyhíti**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli a vádlott által 2018. május 3. napjától 2018. október 30. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye: Büntetés-végrehajtási Intézet neve

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a 2016. július 26. napjától őrizetben, majd 2016. július 28. napjától 2017. január 23. napjáig előzetes letartóztatásban volt vádlott neve vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklásának büntetében (Btk. 178. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c) pont) és ezért öt tíz év szabadságvesztésre és hét év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház és a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által 2016. július 26. napjától 2017. január 23. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a kiszabott szabadságvesztés büntetés kettőharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az

eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat 1.164.560,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ítélet kihirdetését követően ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

Az ügyész a vádlott terhére, elsődlegesen a bűncselekmény kábítószer kereskedelem büntettének kísérleteként történő minősítése, másodlagosan a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében.

A vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

Az ügyész írásban indokolt fellebbezésében a bejelentett fellebbezés irányát megváltoztatta, azt a vádlott javára tartotta fenn, enyhébb, a Btk. 178. § (1) bekezdés 1. fordulatában meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő és büntetendő jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer birtoklás büntetteként történő minősítés és a szabadságvesztés büntetés tartamának enyhítése érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a vádlott javára bejelentett ügyészi fellebbezést változatlanul fenntartotta. Átiratában kifejtette azon álláspontját, mely szerint az elsőfokú bíróság helytállóan a vádlott cselekményét kábítószer birtoklásként értékelte, tévedett azonban, amikor arra a következtetésre jutott, hogy az élő növény egyedek becsült THC tartalmát, összesíteni kell a szárított növény THC tartalmával és így kell meghatározni, hogy a vádlott milyen mennyiségű kábítószerre követte el a bűncselekményt. Hivatkozott e körben a BH2017. 318. számú eseti döntésre, mely szerint kábítószer termesztés esetén kizárólag a növényi egyedek száma alapján kell megállapítani a mennyiségi értékhatárt, azaz csak a növényi tövek száma alapján lehet minősíteni a vádlott cselekményét. Ebből adódóan álláspontja szerint a vádlott a Btk. 178. § (1) bekezdés 1. fordulatában meghatározott és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer birtoklásának büntettét valósította meg. Összességében indítványozta, hogy az ítélet tábla a Kecskeméti Törvényszék ítéletét változtassa meg akként, hogy a vádlott cselekményét a fentiek szerint minősítse, a kiszabott szabadságvesztés tartamát enyhítse, egyebekben azt hagyja helyben.

A vádlott védője írásban előterjesztett fellebbezésében és a fellebbezési nyilvános ülésen tartott perbeszédében fellebbezését fenntartotta, de az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozatlanságára történő hivatkozással indítványozta az ügyben tárgyalás tartását, ott bizonyítás felvételét, a vádlott ismételt kihallgatását, vallomása alapján az ítélet tényállásának kiegészítését és helyesbítését akként, hogy a vádlott nem vett részt a magok beszerzésében, ültetésében, a növény termesztését nem a vádlott kezdte el, csupán bekapcsolódott a más által már folytatott tevékenységbe, a növénytermesztéshez szükséges anyagokat nem a vádlott szerezte be, a szüretelésben nem vett részt, csak a növény tisztításában és szárításában. Álláspontja szerint továbbá téves az az ítéleti megállapítás, hogy a magról kelt növényeket a vádlott gondozta, majd kiültette, mert ezen növények magját azonnal a későbbi növekedési helyre kell kihelyezni. Indítványozta még további enyhítő körülmények értékelését és összességében a bűncselekmény ügyészi álláspont szerinti minősítése mellett, a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának jelentős enyhítését, továbbá a vádlott megromlott egészségi állapotára tekintettel eggyel enyhébb végrehajtási fokozat, börtön alkalmazását.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség nyilvános ülésen kifejtett álláspontja szerint az ítélet tényállása a fő kérdések tekintetében megalapozott, a vádlott vallomása nem új bizonyíték, ezért a védelem által előterjesztett bizonyítási indítvány elutasítását tartotta indokoltnak.

A bűncselekmény enyhébb minősítése és a kiszabott büntetés tartamának enyhítése érdekében bejelentett fellebbezések alaposak, a főügyészi átiratban foglaltak helytállóak.

A Szegedi Ítéltábla a 2018. július 1. napjától hatályos, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (továbbiakban: Be.) 868. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján a másodfokú felülbírálatkor hatályban lévő törvény szerint járt el.

A hivatkozott törvényi rendelkezés szerint a Be. 868-876. §-ában meghatározott eltérésekkel a hatálybalépéskor folyamatban lévő büntetőeljárásokban is alkalmazni kell a Be. rendelkezéseit. A Be. 870. § (1) bekezdése alapján az e törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt e törvény másként szabályozza.

Jelen ügyben - a 2018. július 1. napját megelőzően bejelentett - fellebbezések bejelentésére a vádlott javára, a bűncselekmény enyhébb minősítése és a kiszabott büntetés enyhítés érdekében került sor, ezért a Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásakor hatályban lévő 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek nagyrészt megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást. Eljárási szabályt sértett azonban, amikor a 2018. január 16. napján megtartott tárgyaláson a 18. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítettek szerint tanú neve tanú elé tárta a nyomozati iratok 41. oldalán található rendőri jelentést, amelynek harmadik bekezdése a vádlott helyszíni nyilatkozatát is tartalmazza. Ezt a nyilatkozatot a törvényszék tényállásának megállapítása körében bizonyítékként is értékelte, holott az 1998. évi XIX. törvény 168. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 6. oldal harmadik bekezdés első mondatában írtakat a Be. 167. § (5) bekezdése alapján mellőzte és a rendőri jelentés ezen részét a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Az elsőfokú bíróság az általa egyébként perrendszerűen lefolytatott bizonyítási eljárás alapján az ügy lényegét illetően megalapozott tényállást állapított meg.

A Be. 591. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

A Be. 592. § (2) bekezdésében részletezettek alapján az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, ha

- a) az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg
- b) a tényállás részben felderítetlen
- c) a megállapított tényállás ellentétes a bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával
- d) az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

A Be. 594. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bírósági eljárásban bizonyítás felvételének a részbeni megalapozatlanság, az eljárási szabálysértés kiküszöbölése érdekében és akkor van helye, ha a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak. A Be. 594. § (2) bekezdésben foglaltak alapján a másodfokú bíróság mellőzi a bizonyítási felvételét olyan

tényre nézve, amely a bűnösség megállapítását, a felmentést, az eljárás megszüntetését, a bűncselekmény minősítését, a büntetés kiszabását, illetve az intézkedés alkalmazását nem befolyásolta.

A védelem a vádlott vallomására, mint új bizonyítékra tekintettel indítványozta bizonyítás felvételét, hivatkozva a tényállás részbeni megalapozatlanságára.

A védői fellebbezés írásbeli indoklásában kifejtettek alapján azonban megállapítható, hogy a vádlott olyan tényre nézve kívánta vallomását megváltoztatni, amely a bűnösség megállapítását és a büntetés kiszabását nem befolyásolná. Az a körülmény ugyanis, hogy a vádlott csupán részt vett a kábítószer termesztésében, de nem ő ültette el a magokat és nem egyedül végezte a betakarítást, a büntetőjogi felelősség megítélése körében nem bír jelentőséggel. Túl ezen, tekintve, hogy az ítéleti tényállás lényegét illetően megalapozott, és a vádlott vallomása új bizonyítéknak nem minősül, bizonyítás felvételének a másodfokú eljárásban nincs helye, ezért az ítéletábra a vádlott védője által előterjesztett tárgyalás tartása iránti kérelmet és bizonyítási indítványt elutasította.

A Szegedi Ítéletábra a rendelkezésre álló iratok egybehangzó adatai, valamint a vádlottnak a fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozatai alapján az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjában írtak szerint az alábbiak szerint helyesbítette, illetve kiegészítette:

A vádlott előzetes letartóztatásba kerülését megelőzően ország neve-ben dolgozott, naponta 70 font jövedelemmel rendelkezett. Húgycső szűkület megbetegedésben szenved és szenvedett a terhére rótt cselekmény időpontjában is.

A Szombathelyi Városi Bíróság 6.B.406/2009/29. számú ítélete vonatkozásában a próbaidő 2013. február 16. napján eredményesen eltelt.

Fenti kiegészítéseknek azért van jelentőségük, mert az elsőfokú ítéletben hiányosan kerültek rögzítésre a vádlott személyi körülményei, illetve büntetett előéleti adatai.

Vádlott neve vádlott nem elmebeteg, nem gyengeelméjű, tudatzavarban, szellemi leépülésben, betegségi szintű személyiségzavarban nem szenved és a cselekmény elkövetésekor sem szenvedett. A vádlott kizárás és korlátozás nélkül képes volt arra, hogy felismerje cselekménye következményeit és e felismerésnek megfelelően cselekedjék.

Ez a kiegészítés azért vált szükségesé, mert az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy a beszerzett igazságügyi elmeorvos szakértői véleményt a tárgyaláson a bizonyítás anyagává tette, annak ténymegállapításait ítéletében elmulasztotta rögzíteni.

Az ítélet 4. oldal 6. bekezdését kiegészítette az 5. oldal 5. bekezdés utolsó mondatával, mi szerint a lefoglalt szárítás alatt álló növényi részek, a csonkolt növény egyedekről származnak.

Az ítélet 4. oldal 8-9. bekezdésében írtakat, és a 11. bekezdésből a hatóanyag tartalom megállapítására vonatkozó részt a tényállásból mellőzi.

Ezen a helyesbítések azért váltak szükségessé, mert az elsőfokú bíróság a bűncselekmény minősítésének meghatározása körében szükségtelenül hivatkozott a leszüretelt növényi részek, és az ültetvényben meglévő növények THC tartalmára. A helyes minősítés szempontjából ugyanis csak

annak van jelentősége, hogy hány tő növényi egyed termesztésére került sor.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása hiánytalan és megalapozott, melyet a másodfokú bíróság ítélezésének alapjául elfogadott.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást - a vádlotti védekezésre is tekintettel - kimerítően és széleskörűen folytatta le, a rendelkezésére álló bizonyítékokat egyenként és összességükben is maradéktalanul mérlegelési körébe vonta. Kellő és logikus indokát adta annak, hogy miért vetette el a vádlott az irányú védekezését, mely szerint a növényeket saját célra, gyógykezelés érdekében termesztette. Helyesen jutott arra a következtetésre, hogy ugyan a termesztés forgalomba hozatali szándékkal történt - figyelemmel a növények nagy számára és a szárított növény mennyiségére -, de a cselekmény e tekintetben előkészületi szakban maradt, hiszen a forgalomba hozatal megkezdésére vonatkozó adat (értékesítésre felkínálás, eladás) nem merült fel az eljárás során. Ez az előkészületi jellegű cselekmény azonban a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 11. § (1) bekezdésére figyelemmel kifejezett törvényi szabályozás hiányában nem büntethető, hiszen a törvény csak a kábítószer birtoklása alap vagy minősített esetének előkészületét rendeli büntetni.

Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenysége tehát okszerű és logikus volt és a megalapozott tényállás alapján helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, tévedett azonban a bűncselekmény jogi minősítése és így a jogi indokolás körében a mennyiségi értékhatár megállapítása során.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott részéről 212 tő kannabisz növény került termesztésre, majd tőle lefoglalásra. Ezen növényegyedekből történő szüretelés folytán került a vádlott által szárításra, majd tőle lefoglalásra a 9,75 kg tömegű marihuána.

E körben nincs jelentősége annak, hogy a vádlott a magokat maga ültette el vagy más személy, hiszen az egyértelműen megállapítható, hogy a növények gondozását végezte, öntözte, tápoldatozta, a beérett növényeket leszüretelte, szárította. Ezzel a magatartásával kimerítette a termesztést, mint elkövetői magatartást, arra is tekintettel, hogy a marihuána jelentősebb feldolgozás nélkül használható fel kábítószerként (57/2007. számú BKv.)

A vádlotti cselekmény minősítése szempontjából tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlottól lefoglalt elő növény egyedek becsült THC tartalmát összesíteni kell a szárított növény THC tartalmával, büntetőjogilag ugyanis a 212 tő kannabisz növény termesztése az irányadó. Következetes a bírói gyakorlat a tekintetben, hogy az elbírálás független a növény(ek)ben aktuálisan jelenlévő THC mennyiségtől, kábítószer termesztés esetén kizárólag a növényi egyedek száma alapján kell megállapítani a mennyiségi értékhatárt (BH.2017.318).

A Btk. 461. § (2) bekezdése szerint a Btk. 176-180. §-ai alkalmazásában a kábítószer csekély mennyiségű, ha kannabisz növény esetén a növény egyedek száma legfeljebb 5, a (3) bekezdés a) pontja értelmében jelentős mennyiségű, ha az adott kábítószerre meghatározott csekély mennyiség felső határának hússzoros mértékét, vagyis 100 tövet, a (3) bekezdés b) pontja alapján különösen jelentős mennyiségű, ha az adott kábítószerre meghatározott csekély mennyiség felső határának kétszázszoros mértékét, vagyis az 1000 tövet meghaladja.

Jelen esetben a vádlott által termesztett 212 tő kannabisz növény a jelentős mennyiséget meghaladja, a különösen jelentős mennyiséget azonban nem éri el, ezért az ítélet tábla a vádlott által elkövetett bűncselekményt a Btk. 178. § (1) bekezdés 1. fordulata és a (2) bekezdés b) pontja szerint (jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett) kábítószer birtoklásának büntettként minősítette.

A minősítés körében az ítélet tábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott hivatkozni az 1965. évi 4. tvr-rel kihirdetett, a New Yorkban, 1961. március 30-án kelt Egységes Kábítószer Egyezmény I. jegyzékére és a Btk. 459. § (1) bekezdésének 18/a) pontjára, mely szerint a marihuána kábítószernek minősül, ezért ezt a másodfokú bíróság megfelelően pótolta.

A minősítés körében kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásából mellőzi a 11. oldal második bekezdéstől a 12. oldal második bekezdéséig részletezettet, továbbá a 15. oldal második bekezdésétől a 16. oldal utolsó bekezdéséig részletezettet.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket szinte maradéktalanul értékelte, azt a másodfokú bíróság akként helyesbítette, hogy súlyosító körülményként helyesen a hasonló jellegű bűncselekmények elszaporodottságát értékelte, míg mellőzte az enyhítő körülmények köréből a vádlott ténybeli beismerésére történő hivatkozást, hiszen bűnösségét nem ismerte el és az 56. számú Büntető Kollégiumi véleményben foglaltak szerint tettenérés esetén kizárólag a ténybeli és a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás értékelhető enyhítő körülményként. Ugyanakkor további enyhítő körülményként vette figyelembe a vádlott igazolt betegségét, továbbá a cselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlást.

Az így helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott vonatkozásában a büntetési célok kizárólag szabadságvesztés büntetés alkalmazásával érhetőek el.

Figyelemmel a bűncselekmény minősítésének megváltoztatására, a büntetési tétel jelentősen csökkent: öt évtől tíz évtől terjedő szabadságvesztés, ennek Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértéke hét év hat hónap. Az ítélet tábla álláspontja szerint a vádlottal szemben a felhívott enyhítő körülményekre figyelemmel indokolt a középértéktől enyhébb büntetés kiszabása, ezért a szabadságvesztés tartamát a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védelem azon álláspontját, mely szerint indokolt lenne a törvény által előírt fegyház helyett eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazása. A vádlott betegsége fegyház fokozat körülményei között is kezelhető, egyéb, a büntetés kiszabásánál értékelt körülmények pedig nem teszik indokolttá a Btk. 35. § (2) bekezdése szerinti enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazását.

A fent kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az eltérő minősítés és a kiszabott büntetés enyhítése érdekében bejelentett fellebbezéseket alaposnak ítélte, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján rendelkezett a vádlott által, az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A másodfokú bíróság vádlott neve vádlott tényleges tartózkodási helyét megállapította a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja alapján, figyelemmel a Be. 184. § (2) bekezdés f) pontjára és a Be. 10. § (1) bekezdés 15. pontjában írtakra, mert a fogvatartás helye tényleges tartózkodási helynek minősül.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1) és (2) bekezdésén alapult.

Szeged, 2018. október 30.

dr. Joó Attila s.k.
a tanács elnöke

dr. Katona Dorottya s.k.
előadó bíró

dr. Hegedűs István s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.IV.446/2018/14. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.345/2017/26. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része jogerős és végrehajtható.

A jogerőre emelkedés időpontja: 2018. október 30.

Szeged, 2018. október 30.

dr. Joó Attila s.k.
a tanács elnöke